

at støtte sig paa i saa Henseende, men det har ikke været mig, og jeg tror heller ikke noget af Flertallets øvrige Medlemmer muligt, under Forhandlingen i Finansudvalget at se, hvilke Hovedpunkter Mindretallet har for sin Formodning om, at det skulde være muligt at føre saa betydelige Redskættelser igennem. Det maa nemlig erindres, at man paa dette Omraade er noget traditionsbunden. Man kommer vanskeligt hunderligt langt ned under det, som den samlede Lovgivningsmagt tidligere har fastslaaet. Men, som sagt, da jeg ikke kan antage, at Flertallet har foreslaaet disse Redskættelser uden begrundet Forventning om at kunne gennemføre dem, skal det interessere mig under Debatten her at saa Antydninger i saa Henseende. Jeg har hidtil ikke kunnet saa Dje derpaa, og hvis man vil bedømme Betydningen af Flertallets Stilling paa § 27 i finansiel Henseende, vil jeg meget bede om, at man ser noget tilbage i Tiden. Dets Stilling kan i øvrigt ogsaa godt taale at sammenlignes med Resultatet fra i Fjor, idet der, som sagt, er en Nedgang af 30—40,000 Kr.; men man faar navnlig, tror jeg, det rette Blik for Betydningen deraf og for, hvor økonomisk et Budget det i Virkeligheden er, som her er foreslaaet af Flertallet, naar man vil sammenligne det med det ekstraordinære militære Budget, som vedtoges for de sidste Aar for 1885, medens vi havde regelmæssige Finansløbe, altsaa Aarene 1878—79 til 1884—85, begge inklusive. Jeg har foretaget en Beregning heraf, og den giver det Resultat, at Gennemsnittet i disse 7 Aar af, hvad der den Gang bevilgedes paa § 26 som ekstraordinære Udgifter til Hær og Flaade, udgjorde 1,791,000 Kroner om Aaret, medens det, der nu foreslaas af Flertallet, er tilsammen 1,230,000 Kr., eller 561,000 Kr. mindre. Jeg tror, at disse Tal skulle vise sig at være ret haarde Krabater. Det forekommer mig næppe muligt at nægte, at det er et finansielt set gunstigt Resultat. Naar man ser hen til, at Militærudgifterne i alle Lande have en stærk Tendens til Stigning, saa vil jeg slet ikke nægte, at jeg med Tilfredsstillelse ser paa, at det er lykkedes Flertallet at tilvejebringe et Resultat som dette, der altsaa sammenlignet med Resultatet fra 1878—79 til 1884—85, viser en saa betydelig Besparelse og samtidig maa anses for fuldt forsvaret i saglig Henseende. Og nu vil det ærede Mindretal naturligvis paastaa, at dets Resultat, økonomisk set, er saa langt, langt bedre end vort, og det skal jeg i Teorien heller ikke paa nogen Maade benægte, men jeg vil bede det ærede Min-

dretal betænke en Ting, og det er, at her staa vi ikke og diskutere teoretisk om, hvad det var ønskeligt, at vi kunde have vort Militærbæsen for, men vi diskutere og stemme som praktiske Mænd, der ønske at naa her i Tinget et Resultat, som kan anses for holdbart over for de øvrige Delegerede i Statsmagten, et Resultat, som virkelig kan gennemføres. Og det er det, jeg tror, det er lykkedes os at naa. Det er derfor vi have fra begge Sider, baade fra Højremindretallets og det forhandlende Venstres Side, anvendt et ikke ringe Arbejde paa at forenes om det Resultat, her er fastslaaet, fordi der kun gennem at naa til Enighed var Udset til at faa et virkelig varigt og gennemførligt Resultat. Og selv om Mindretallets Resultat ser mere tillokkende ud, saa har det en Fejl, som fordunkler alle dets Fortrin, og det er den, at det er uigennemførligt. Det er noget, som man hos Mindretallet ofte ser, at dets Forslag have denne lille Stavank, men det betragtes jo af det selv som noget mere underordnet. Det ærede Mindretal ser langt mere paa, hvorledes dets Forslag tage sig ud, end paa, om de virkelig kunne gennemføres. Men hvis man vil se nøjternt og ædrueligt derpaa, vil man ikke kunne nægte, at Flertallet her er naaet til et i og for sig forsvaret Resultat, som endog, sammenlignet med, hvad den samlede Lovgivningsmagt tidligere er gaaet til paa dette Omraade, maa siges at være et ret betydeligt Fremstrid, og som tilmed er holdbart og gennemførligt, hvilket maasse turde være det bedste af det hele.

Nøkkentved: Ærede Meningsfæller af den Gruppe, hvortil jeg hører, ville maasse efter at have gennemlæst Betænkningen have fundet, at det Mindretal i Udvalget, paa hvis Vegne jeg i dette Øjeblik fører Ordet, er gaaet noget videre med Hensyn til Redskættelser i de Paragraffer, som nu ligge for til Forhandling, end man paa Forhaand havde tænkt sig muligt. Det vilde i alt Fald være ret rimeligt, om en saadan Anskuelse fandtes i Gruppen, idet vi maa erkende fra vor Side, at vi paa ikke saa Fjænter ere gaaede til Redskættelser, som ikke alene maa betegnes som mindre ønskelige, men oven i Købet med vort Syn paa de Krab, som stilles paa disse Paragraffer, som mindre heldige. Naar vi alligevel have handlet, som vi have gjort det, har Hovedgrunden jo været den, at vi have været henviste til i Genhold til det Mandat, vi havde fra Gruppens Side, at søge Overenskomst og søge Overenskomst paa den Maade, at vi ikke alene søgte at bevare den politiske Fredstil-